

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput II. De institutione & de ratione victus, deque conversatione &
sapientia magni Ioannis Chrysostomi, & quomodo ad
Constantinopolitanum thronum evector sit: Et Theophilus Alexandrinus illi

...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

& voce atque oculis & venustissimo vul- tu, ad alliciendos auditores esset aptif- simus. Verum cuiusmodi hic vir fuerit, hactenus dictum sit, ut illius ingenium & institutio ac vivendi ratio, ex his per- spici possit.

CAPUT II.

De institutione & de ratione victus, deque conversatione & sapientia magni Iohannis Chrysostomi, & quomodo ad Constantinopolitanum thronum evectus sit: Et Theophilus Alexandrinus illi obstitit.

PER idem tempus mortuo Nectario, dum consultaretur, quis in ejus locum subrogandus esset: alii quidem alios nominabant, nec idem omnibus placebat; tempus vero incassum terebatur: Erat Antiochiæ ad Orontem Presbyter quidam, nomine Iohannes, nobili genere natus: vita integer: dicendi persuadendi- que artifex egregius, & omnium sui tem- poris Oratorum præstantissimus, sicut Libanius Syrus Sophista testatus est. Nam cum moriturus esset, percontan- tibus amicis quis in ejus locum succe- deret: Iohannes, inquit, nisi Christiani illum furripissent. Multos porro qui in Ecclesia ipsum audiebant, ad virtutis studium impulit, & in doctrina fidei ut idem cum ipso sentirent, effecit. Nam cum vitam ageret plane Divinam, ad æmulationem virtutis suæ auditorum animos excitabat. Post hæc vero facile eos adducebat, ut eandem secum sen- tentiam amplecterentur; quippe qui non arte quadam aut Eloquentiæ vi istud ageret: sed sincere, tanquam veri- tatis studiosus, sacras scripturas exponeret. Etenim oratio quæ operibus exor- nat, merito fide digna videtur. Si vero operibus destituta sit, oratorẽ impostorem esse arguit, ac suorum ipsius dicto- rum reprehensorem, tamen si in do- cendo magnæ sit diligentia. Porro Iohannes utraque laude ex æquo floruit. Nam ejus quidem vivendi ratio & con- versatio, gravis fuit ac severa: dictio vero perspicua simul ac splendida. Cum enim egregiâ esset indole, ma- gistros habuit in arte quidem Rhetori- ca Libanium; in Philosophia autem Andragathium. Porro cum causas acturus, atque id genus vitæ lectaturus cre- deretur, ipse lacris scriptoris incumbe- re, & juxta leges Ecclesiæ philosophari

Α Φωνὴ τὴ καὶ βλέμματι, καὶ χαλεπῶτα προσώπω τὸν ἀκροατὴν ἐλεῖν ἰκανὸς ἀλλὰ οἱ μὲν ἦν ἔδει ὁ ἀνὴρ, τὰ δὲ εἰρηδῶ, ἐκ δὲ ἀποδείξει ἧς ἔλαχε φύσεως, ἀγωγῆς τῆ καὶ βίης.

Κεφ. β.

Περὶ ἀγωγῆς καὶ διαίτης, καὶ πολιτείας καὶ σοφίας, καὶ εἰς τὴν ἑκκλῆσιαν παρὰ τοῦ μεγάλου ἰωάννου ἡγουμένου καὶ ὡς ἐμπέδωκε αὐτὸν καθίσταται θεοφιλοῦ ὁ ἀλεξάνδριος.

ΠΕρὶ δὲ τῆτον τὸν χρόνον νεκρωθέντα τὸν Νηκταρίον, καὶ βουλόμενον εἰς τὸν ἐκκλῆσιαν ἀντικαθίστασθαι, οἱ μὲν ἄλλοις ἑτέροις ἀνθρώποις τὰ αὐτὰ πᾶσι ἐδόκει, καὶ οἱ χρόνοι ἐτελεύτησαν δὲ πρὸς ἐκκλῆσιαν τῆ παρ' ὀρόνην πρεσβυτέρου, ὁ ὄνομα Ἰωάννης, γένος τῶν ἐν πατρὶδι ἀγαθὸς τὸν βίον, λέγειν τε καὶ πείθειν δυνατός, καὶ ἔδωκε καὶ αὐτὸν ὑπερέλλων ῥήτορας, ὡς καὶ Λιβανίου ὁ σύγγραφορ ὀφισθῆς ἐμαρτύρησεν ἵνα καὶ ὅδε μελλετέλει τὸν πνευματικὸν τῆ ἐκκλῆσιαν τίς αὐτὸν ἐξέσται, λέγει δὲ Ἰωάννην ἐπιπείν, εἰ μὴ χριστιανοὶ τῆτοι ἐστυλίσαν πείσειν, καὶ τῶ ἀποστόλων ἐπ' ἐκκλῆσιαν, εἰς δὲ τὴν ὀφελῆσεν, ὡς ὀμόφρονας αὐτῶ πρὸς τὸ εὖ ἐποιήσεν. Τίς γὰρ πολὺ δόξασεν, τὸν ἐκ τῆ οἰκίας δὲ τῆς ἐκκλῆσιαν ἵπλον τοῖς ἀκροαταῖς, καὶ ἐπὶ τῆτο ῥαδίως ὡς ἐτέρη πῆ καὶ δυνάμει λόγου βιάσεν, ὡς ἀπὸ τῆς δόξας ἐξέλεγε αὐτῶ ἀλλ' ὡς ἐχει ἀληθείας, εἰς ἀκρῶν ὡς τὰς ἱερὰς δὲ τῆγοιτο βίβλος, λόγου γὰρ ὑπὸ τῶν ἔργων κοσμήσασθαι, πῶς αὐτῶ εἰκότως φαίνεται, ἀνδρὶ δὲ τῆτον, εἰρηνα καὶ τῶ ἰδίων λόγων κατήγορον δὲ φαίνεται τὸ λέγοντα, καὶ ἀπεδάξην διδασκῶν τῶ καὶ ἀμφοτέρω ἐνδοκίμειν προσῆτο ἀγωγῆ καὶ γὰρ βίβλος σωφροσύνη, καὶ πολιτεία ἀκερῆ ἐξέπτε φράσει δὲ λόγου σαφῆ καὶ λαμπρότητι φύσεως τε γὰρ εὖ ἔχε διδασκαλίας, καὶ τὴ μὴν πρὸς ἐκκλῆσιαν ῥήτορας ἀσκῆσαι, καὶ ἀνδραγαθίον δὲ, τῶν πρὸς φιλοσοφίας λόγων, προσδοκῆσαι δὲ δίκας ἀγορεύειν, καὶ τῆτον μετῆναι τὸν βίον, ἐγγνώκει τὰς ἱερὰς ἀσκήσασθαι βίβλος, καὶ καὶ θεομὸν δὲ ἐκκλῆσιαν

φιλοσοφῶν τούτης ἢ τῆ φιλοσοφίας διδασκάλους ἔχουσας τότε παρρησιαστικῶν τῶν τῆδε περὶ φωνῶν ἀσκησιῶν, κατ' ἐξουσίαν τε, καὶ διόδωρον, ἰὸν ἡγήσατο μὲν τὸ ἐν ταρσῶ ἐκκλησίας ὄν ἐπιθυμῶν ἰδίῳν συγγραμμάτων πολλὰς κατὰ λιπὴν βίβλους· περὶ δὲ τὸ ῥήθιον τῶν ἱερῶν λόγων τὰς ἐξηγήσεις ποιήσασα, τὰς θεωρίας· ἁποφύγουσα ἕ μόνος ἢ ἁδρατέτοις ἐφοίτα· ἐπέσει δὲ τῆ αὐτῆς ἰγνώμης εἶναι, ἑταίρους αὐτῆς ἡρωδῆρας ἐκ τῆ λιβαρίας διατριβῆς, θεόδωρον πῶτα καὶ μάξιμον· ὧν ὁ μὲν ὑπερβῆν ἐπίσκοπον ἐγένετο σελευκείας τῆ ἰσαυρῶν· μομφεσίας δὲ τῆς κιλίκων, θεόδωρον ἀνήγειρον ἱερῶν βιβλῶν, καὶ τῆ ἄλλης παιδείας ῥητόρων τε καὶ φιλοσόφων ἰκανὸς ἐπισημῶν· ἀλλ' ὅσα μὴν ἠνίκα τῶν δόχλων ἐπέτυχε τοῖς θεοῖς νόμοις, καὶ ἱερῶν ἀνδράσι ὠμίλησεν, ἐπήνεσε ταύτῃ τὴν ἀγωγὴν καὶ κατέγνω τῶν ἀσκησιῶν· ἕ δὲ ἠνίκα τὴν αὐτὴν παρρησιαστικῶν ἔχων μέγα μελετήσας δὲ, παρὸς τὸν παρρησιαστικὸν βίον εἰληκῶς οἷα δὲ εἰκότως, ἐναντίως λόγοις κοσμήσας τὸ παρρησιαστικὸν ἐκ παλαιῶν ὑποδειγμάτων, ἢ γὰρ πολυῖσως, εἰς τὴν πόλιν ἐπανηθήσεν· ἀμεινονὸς ἕ νόμισε τῆ το κείνης, ἕπερ ἐπέθυμει τυχεῖν μαθῶν δὲ ἰωάννης ἐν πράγμασι ἀύλιον εἶναι, καὶ παρρησιαστικὸν παρρησιάζειν, θεοδωρον ἢ καὶ νῦν ἀνθρώπων φράσει καὶ νόμασι συντάξας ἐπισημῶν, παρὸς ἀύλιον διεπέμψατο· ὁ δὲ ταύτῃ ἐπιτυχῶν, μελετηθῆναι αὐτῆς τε τῶν ἑσῶν κατὰ λιπῶν, ἀπειπῶν τε παρρησιαστικῶν, ταῖς ἰωάννης συμβουλαῖς ἐσώζετο, καὶ παρὸς τὸν φιλοσοφῶν ἐπανηθεί βίον· ὡς μοι δοκεῖ καὶ τῆς ἐξουσίας εἶναι συμβουλαῖν, ὡς δεινῆς ἐπήνεσε πειθῶ τοῖς ἰωάννης λόγοις· ἐκράτει γὰρ ταύτη, καὶ τῶν ὁμοίως λέγειν καὶ πείθειν δυναμῶν ἐπέδθεν καὶ τὸ πᾶν ἐπέδθεν, καὶ μάλις καθὸ πολὺς ἦν διελέγων ὅσα ἀμαρτανόνας, καὶ ἐπι ἐκκλησιαστικῶν, καὶ παρὸς ὅσα ἀδικεῖσας, ὡς αὐτὸς ἠδικημένον, συνπαρρησιαστικῶν ἀγαθῶν τῆ τοῖς μὴ πολλοῖς εἰκότως χάσειν ἐτύγχανε· λυπηρὸν δὲ τοῖς πλεῖστοις καὶ δυναμῶν, παρὸ οἷς τὰ πολλὰ τῶν ἀμαρτανῶν ἐστὶν ἐπίσημον· ἐν τοῖς μὲν εἰδοῖσι, τῆ πείρα· τοῖς δὲ ἀγνοῦσι, τῆ φήμη,

A constituit. Hujus porro Philosophiae Magistros habuit eos, qui tunc temporis nobilibus illic monasteriis praesidebant; Carterium scilicet, ac Diodorum, qui & Tarsensis Ecclesiae Episcopus fuit, multosque sicut accepi libros posteris scriptos reliquit, & sacra volumina ad literam exposuit, repudiatis allegoriis. Neque vero solus se illorum magisterio subdidit: sed & fodalibus suis ex Libanii schola, ut idem facerent persuasit; Theodoro nimirum & Maximo. Quorum hic quidem Seleuciae in Isauria: Theodorus vero Mompuestiae in Cilicia posthac Episcopus fuit. Vir tum in sacris literis, tum in reliquis disciplinis Rhetorum ac Philosophorum non mediocriter eruditus. Atque hic quidem cum sacrae Philosophiae leges primum didicisset, & sanctorum virorum contubernio usus esset, eam vivendi rationem probavit, civilem autem vitam damnavit. Verum in eodem proposito haudquaquam perseveravit: sed poenitentia ductus, ad priorem vivendi rationem abripiebatur. Cumque propositum suum confirmasset contrariis argumentis quae ex veterum exemplis desumpserat: erat enim multiplex eruditione praeditus: in urbem reversus est: rectius esse judicans, id assequi quod cupiebat. Joannes itaque cum eum negotiis vacare intellexisset, & de uxore ducenda cogitare, epistolam ejusmodi verbis ac sententiis conscriptam quae humanae mentis captum excedant, ad eum misit. Quam ille cum accepisset, poenitentia tactus est: rursusque relictis facultatibus, & nuptiis renuntians, Joannis consilio servatus & ad philosophicam vitam regressus est. Ex quo non difficile meo quidem judicio conjici potest, quanda persuadendi vis in Joannis oratione inerat. Vicinit enim illa eos qui pari dicendi ac persuadendi facultate pollebant. Hac ipsa populum etiam ad se pertraxit, eo maxime quod peccantes crebro coargueret in Ecclesia, & adversus eos qui injuriam fecissent, tanquam ipse injuria affectus commoveretur. Quae res grata quidem erat multitudini: molesta vero opulentioribus ac potentioribus; a quibus fere delicta committi solent. Cum igitur apud notos quidem usu ipso & consuetudine, apud eos vero quibus erat ignotus,

Ccccc ij

famâ ac rumore per universum orbem Romanum clarissimus evasisset, tum orationum, tum virtutis causa; idoneus visus est qui Constantinopolitanam Ecclesiam gubernaret. Quod cum populus simul & clerus uno consensu decrevisset, Imperator quoque comprobavit, misitque qui eum adducerent. Episcoporum præterea Synodum convocavit, ut eo pacto illustriorem redderet ejus ordinationem. Non multo post Asterius Comes Orientis, cum Imperatoris literas accepisset, Joannem ad se accivit, quasi quidpiam ab eo postulaturus. Qui cum venisset, confestim Asterius eum unâ secum in vehiculum imposuit, & concito cursu Pagras usque eum deduxit, quæ statio est ita dicta. Ibi cum Joannem Antiochiam reversus est. Prudenter autem hoc negotium curasse visus est, antequam Antiocheni quidquam rescirent, qui & asperi erant in seditionibus, nec unquam sua sponte Joannem dimissuri videbantur, priusquam mali quidpiam aut patraissent ipsi aut passi essent. Porro cum venisset Constantinopolim, cumque Episcopi qui vocati fuerant jam adessent, ordinationi ejus impedimentum attulit Theophilus, favens Isidoro: qui tum quidem Presbyter erat sub illo constitutus, & pauperum ac peregrinorum curator in urbe Alexandria. Cæterum ab incunte ætate apud Scetim egregie philosophatus fuerat, sicut à quibusdam viris qui cum illo versati fuerant accepi. Alii dicunt, hunc ideo amicum fuisse Theophili, quod conscius fuisset ac particeps facinoris cujusdam periculosi. Nam dum bellum gereretur adversus Maximum, ajunt Theophilum datis Isidoro muneribus & Epistolis, tum ad Imperatorem, tum ad Tyrannum; mandasse ei ut Romæ maneret, bellique eventum præstolaretur, & literas suas cum muneribus offerret victori. Hunc vero cum istud fecisset, detectâ fraude, sibi metuentem, fuga Alexandriam repetiisse. Exinde vero Theophilum, cum inter fidelissimos haberet Isidorum, opportunam se mercedem laborum quos pro ipso sustinuerat ei repenturum existimasse, si Constantinopolis Episcopum illum constitueret. Verum live hac de causa, live tanquam

ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων ἡρώμετο ἀνά πᾶσαν τὴν ῥωμαίων ἑπὶ κωνσταντινουπόλει ἐπιήδειο ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπισκοπεῖν ὑψηλαμένω ἵτε το Ἐλαῖ καὶ Ἐκλήρι, καὶ ὁ βασιλεὺς σωήνει, καὶ οὐδὲν ἀξίον αὐτὸν ἀπέπομφε σιωπῆσαι ἢ ἐσιώσοδο, καὶ τετασημνολοῖται τὴν χειροτονίαν δεικνύς. οὐκ εἰς μακρὸν ἢ τὰ βασιλέως γράμματα δεξάμενος ἀξέειο ὁ τῆς ἐπιήρωμετο, ἐδήλωσεν Ἰωάννη πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς τὸν δεσπότην ἐλθόντα δεῦν αὐτίκα εἰς ὄχημα σὺν αὐτῷ ἀνεβήσασε, καὶ συνεδρῆσας, ἤκεν εἰς πάρας, σαβμὴν ἔτω καλέμενος ἐπαθῆ δὲ πρὸς αὐτὸν τοῖς ἐκ βασιλέως ἀποστασίου, ἀνέσπρεψεν ἑδοξε δὲ τὰ πρὸς τὴν καλῶς διακοπῆναι, πρὶν ἀνισχέας μαθῆναι, χαλεπὸς τε πρὸς εἰσείσεις, καὶ ὀπίσθεσι, ὡς ἔπειτα ἀν ἐκόντες Ἰωάννη ἀπολάγησαν, πρὶν παθεῖν τι ἢ ὄρασαν ὡς δὲ εἰς κωνσταντινουπόλιν ἀφίκετο, καὶ οἱ κληρῖκες ἱερεῖς συνεληλύθεισαν, ἐμποδῶν ἐγγύεο τῇ χειροτονίᾳ θεόφιλο, ἰσχυρῶν συνεδρῶν ὅς πρὸς αὐτὸν ἦν τότε τῶν ἰσχυρῶν αὐτὸν, ἐπίτροπο δὲ τῶν ἐκ ἀλεξανδρείας ξένων καὶ πτωχῶν ἐκ τῆς ἰσχυρῶν ἀνά τὴν σκῆπν ἀείσα ἐφίλοσοφῶν, ὡς παρ' ἀνδρῶν αὐτῶν συνηνομένων ἐπιδομῶν οἱ ἢ φασὶ θεόφιλο τῶν ἡρώμετο φίλο, ὡς κοινωνὸν καὶ σιωπῆσαι πρὸς αὐτὸν ἐπικινδύνως ἡρώμενοι λέγουσι ἢ ὡς ἵνα εἰς πρὸς μᾶζμον σιωπῆσαι πόλεμο, δὲ πρὸς αὐτὸν θεόφιλο, ἐκ γράμματα πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὸν τύραννον, ἐπέμπεται καταλαβεῖν τὴν ῥώμην, καὶ περὶ τῆς μάχης τὴν δόξασιν, καὶ τὸν κληρῖκα διδοῖναι μετὰ τῶν γραμμάτων τὴν δόξα τὸ δὲ, τὰδε ποιῆσαντα μη διαλαθεῖν, δεῖσαντά τε, φυγάδα εἰς ἀλεξανδρείαν ἐπανελθεῖν ἕξ ἐκείνης δὲ θεόφιλον τῶν αὐτῶν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀνδρα πρὸς αὐτὸν, εἰς καιρὸν νομίσαι τὸν ἰσχυρῶν κινδύνων ἀποδῆναι τὴν ἀμοιβήν, εἰ τὴν κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον αὐτὸν καταστήσειεν ἀλλ' εἴτε ἐντεθῆν, εἴτε ὡς ἀποφασίσειεν.

ἀγαθὸν χειροτονεῖν τέτον ἠθέλειο θεόφιλο, A
τελευταῖον σωήνεσε τοῖς ἐπὶ Ἰωάννη δεδου-
μένους ἀτεχνῶς ταύτη τῇ χειροτονία πα-
δάξονα δέσας εὐτροπίον, τὸν τότε παρ-
σῶτα Ἐβασιλέως οἴκῃ ὄν φασὶν ἀνίκυρος
ἀποἀπειλήσαι, ἢ ταυλάτοῖς ἄλλοις ἱερέσιν
συμφηφίσασαδ, ἢ τοῖς ἐγκαλεῖν βελομένοις
ἀπολογήσασαδ ἔτυχον γὰρ αὐτὸν πολλοὶ τότε
παρὰ τῆς συνόδου γραψάμενοι.

A virum bonum, ordinare illum voluerit
Theophilus; tandem Ioannis electioni
assensum præbuit, Eutropium veritus,
Imperialis cubiculi tunc Præpositum,
qui Joannis ordinationi magnopere fa-
vebat. Hic enim palam ei denuntiasse
dicitur, ut aut reliquorum sacerdotum
suffragiis accederet, aut iis qui accusare
ipsum volebant responderet. Quippe
multi eum aderant, qui coram Synodo
eum accusarant.

Κεφ. γ.

Ὅς ἐπιθῶν Ἰωάννης ἐπὶ τὴν ἐπισκοπὴν, εφοδρότερον ἠπίεθ
πὸν παραμάτων, ἢ τὰς ἀπανταχά ἐκκλησίας ἐκνήρωθε, ἢ ὡς
τὸ κῆ τὸν Φλαβιανὸν πταίσμα δεξαρσενυσάμενον εἰς
ῥώμην δίλυσε.

CAPUT III.

B Quomodo Ioannes ad Episcopatum pro-
motus, statim rebus gerendis vehementius
incubuerit, & Ecclesias ubique locorum
correxerit: missisque Romam legatis, Fla-
viani peccatum dissolverit.

Ὁ Δὲ Ἰωάννης ἐπὶ τῆς ἐπισκοπῆς χρο-
νῶν, παρῆτερον διορθῶν οὐδὲ βίβας
τῆς ἰσῶ αὐτὸν κληρικῶν ἐσῶδῶζε παρῶ-
δης τε αὐτῶν κῆ διαίαν κῆ τὴν ἀλλῶ ἀγω-
γὴν πολυπραγμονῶν, ἢ λεγῆ τε κῆ ἐπέ-
σρεφε οὐδὲ κῆ τῆς ἐκκλησίας ὄξετο
ἐλεγκτός γὰρ ὡν φύσει, κῆ κῆ τῆς ἀδικέν-
ταν ἐν δίκῃ ἀγανακτῶν, ἐτι μάλλον
ἐν τῇ ἐπισκοπῇ ἐπέδωκε τέτοις τοῖς
παθήμασιν ἢ γὰρ φύσις ὄξεσις ἐπι-
λαβομένη, ῥαδίως εἰς ἐλεγχον ὄξεγε τὴν
γλώσσαν, κῆ τὴν ὀργὴν ἐτοιμότερον κατὰ
τῆς ἀμαρτανότητων ἐκίνει. ἐμόνον ἢ τὴν ἰσῶ
αὐτὸν ἐκκλησίαν, ἀλλ' ὡς ἀγαθός κῆ μεγα-
λόφρων, ἔ τας παλλαχῆ ἐπανορθῶν ἐσῶ-
δῶζεν ἠπὶ κῆ γὰρ ἐπὶ τὴν ἐπισκοπὴν
παρελθῶν, ἐπ τῆς ἀνά τὴν ἀγυπτιον κῆ δύσιν
ἱερέων παρῶ οὐδὲ ἐν τῆ ἰσῶ διὰ παυλίνον δια-
φερομένων, κῆ κοινῆς πνὸς ἀμιξίας διὰ τέ-
το τας ἀνά πᾶν τὸ ἰσῶ κῆ ἐκκλησίας κα-
τεχῆσις, ἐδέθη θεοφίλῃ συμπεῶξαι ἀπὸ,
κῆ κατὰ ἀλλάξαι Φλαβιανὸν τὸν ῥωμαίων
ἐπίσκοπον ὡδὲ ἢ δόξαν, ἀγῆσαι ἐπὶ τέτο
ἀνάκῆ ὁ βεργίας ἐπίσκοπος, κῆ ἰσίδω-
ρος, δι ὄν θεόφιλο ἐναντίο ἐγῆτε τῇ
αὐτῆ χειροτονία κῆ παρὰ χρονοῖς εἰς ῥώ-
μην, ἐπειδὴ κῆ γνώμην αὐτοῖς ἢ πρῆσβεία
ἀπέθη, κατέπδυσαν εἰς ἀγυπτιον ἐν ἐν-
θεν εἰς συρίαν ἦκεν ἀνάκῆ, ἀγυπτίων
κῆ τῶν παρῶ δύσιν ἱερέων ἐρρωαία
γεῦματα τοῖς ἀμφὶ Φλαβιανὸν φέ-

Porro Joannes simul atque in Episco-
pato collocatus est, ante omnia cle-
ricorum suorum vitam emendare stu-
duit. Et in processus & victum ac re-
liquam eorum conversationem diligen-
ter inquirens, redarguebat illos & cor-
rigebat. Quosdam etiam Ecclesiae e-
cit. Nam cum ad redarguendum suo-
pre ingenio proclivis esset, & adver-
sus eos qui injuriam fecissent iusta in-
dignatione commoveretur, eos affectus
multo magis auxit in Episcopatu. Na-
tura enim licentiam nacta, linguam ad
arguendum facile impellebat, & iram
adversus delinquentes promptius inci-
tabat. Neque vero suam ipsius dunta-
xat, sed & reliquas ubique locorum Ec-
clesias, tanquam bonus & excelso ani-
mo præditus, corrigere conabatur. Pro-
inde in ipso Episcopatus sui exordio,
cū Occidentales & Aegyptii sacerdotes
Paulini gratiâ ab Orientalibus Episcopis
adhuc dissiderent, & publicum quod-
dam dissidium ob eam rem totius Im-
perij Romani Ecclesias obtineret, ipse
Theophilum rogavit, ut suam ipsi ope-
ram commodaret, & Romanum Episco-
pum Flaviano reconciliaret. Quod cum
placuisset, electi sunt ad id negotium
Acacius Episcopus Beroæ, & Isidorus
is cujus gratiâ Theopilus Joannis or-
dinationi adversatus fuerat. Hi Romam
delati, cum legatio ipsis ex animi sen-
tentia successisset, in Aegyptum naviga-
runt. Inde Acacius in Syriam rever-
sus, Aegyptiorum & Occidentalium An-
tistitum literas pacificas attulit Flaviano.

